

Az ellopott kiskutya

Holly Webb

HOLLY WEBB

AZ ELLOPOTT KISKUTYA

HOLLY WEBB

AZ ELLOPOTT KISKUTYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2009

Írta: Holly Webb
A mű eredeti címe: Sam the Stolen Puppy
Fordította: Borbás Mária
Szerkesztette: Szakál Gertrúd
Illusztrálta: Sophy Williams

Stripes Publishing, London, 2008

Text copyright © Holly Webb, 2008
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2008

Hungarian translation © Borbás Mária, 2009

ISBN 978 963 245 105 3

Hatéves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Emily Rubynak,
valamint Robinnak és Williamnek*

Első fejezet

A nappali szoba padlóját csomagolópapír széttepett darabkái borították. Emily édesanyja kétségbeesetten próbált rendet rakni. – Emily, azt a játékaútót, amit Jack éppen kibontott, May nénitől vagy Sue nénitől kaptátok ajándékba? Nem, nem, várjunk csak, Sue néni mindkettőtöknek könyvutalványt küldött, igaz? De egészen biztos vagyok benne, hogy valami kisautót emlegetett... – Emily édesanyja aggodalmasan böngészte a listát.

Emily édesapja eközben beletúrt a papírhalomba, hátha megtalálja az ajándékkísérő cédulát. – Sajnálom, nincs meg. Lehet, hogy Jack megette.

– Reggeli? – kapta fel a fejét Jack az evés szó hallatán. – Kérek pirítóst! – Azzal otthagya az autót a csomagolópapírok és szalagok között, és elindult a konyha felé.

– Hé, hé, hé! Gyere csak vissza! – kiáltott utána kissé bosszúsan az apukája.

Jack zavartan hátranézett. – Azt hittem, reggelünk... – mondta kissé sértődötten.

Apukája felkapta, és jól megcsiklandozta. – Bocs, Jack. Nem akartam rád kiabálni. Csak még várni kell egy kicsit. Emily még nem bontotta ki minden ajándékát. Na, rajta, Emily – máskor fürgébb szoktál lenni!

Emily csendesen ült a felbontott ajándékok között. Mind nagyon szép volt. Menő tornacsuka. Bolyhos, rózsaszín téli sapka és sál. Zselés tollak, vázlattömb.

Nagyon örült... nagyon *kellott volna* örülnie. De bizony egy kicsit mégis csalódott volt. Mert az ő karácsonyi listáján csak egyetlenegy kívánság szerepelt.

Ő is, Jack is írt levelet a Téliapónak – illetve, tulajdonképpen Jack levelét is Emily írta meg, ami egy örökkévalóságig tartott, mert Jack állandóan meg gondolta magát, és legszívesebben a játékbolt összes játékát szeretne volna megkapni. Rajzolt egy nagy, tüskés valamit, ami szerinte rénszarvas, és egy nagy J-t írt az aljára – ez volt az egész tudománya, hiszen Jack még csak hároméves. Apa begyűjtött a kandelóba, pedig még nem is volt igazán hideg, ők pedig felküldték a leveleiket a kéménybe, nagy hamueső kíséretében. Emily nem volt egészen biztos benne, hogy a levelek valamiféle varázslat útján tényleg eljutnak az Északi-sarkra, de azért jó mulatságnak tartotta ezt a karácsonyi levélküldést. És különben is, sose lehet tudni...

De azért nem igazán számított arra, hogy a Télapó titokban meglepi egy kiskutyával. Emily félreérthetetlen célzásokkal árasztotta el anyukáját és apukáját, de ők a jelek szerint mégsem értették meg, mit szeretne. Emilynek már csak egy ajándékot kellett kibontania, márpedig az a doboz nyilvánvalóan nem tartalmazott kutyát. Ahhoz túl kicsi volt. Bár a csomagolópapírja nagyon tetszett Emilynek – ezüst alapon kis fekete mancsnyomok borították.

– Bocs, Jack, már csak ezt az egyet kell kibontanom. – Emily nagyon igyekezett leplezni csalódását. Óvatosan bontogatta a csomagot – szerette volna megtartani a szép mancsnyomos papírt. Vajon mi lehet benne? A formája alapján valami ruhaféle, bár ahhoz egy kicsit kemény volt a tapintása. Emily megrázta a csomagot, mire valami piros potyogott ki belőle, és amint kihullott, nyomban kirúgta magát. Egy piros nyakörv és hozzáillő póráz!

Emily előtt felcsillant a remény. Megpróbált nem nagyon izgatottnak látszani, mert ez talán mégsem azt jelenti, amiben reménykedett. *Volt* ugyan egy Georgie nevű, majdnem életnagyságú szép játék dalmatája. Egy-két éve még az volt a kedvenc játéka, hogy úgy tett, mintha Georgie igazi kutya lenne, és szalagot kötött a nyaka köré pórásznak. De mostanában már soha nem játszott vele. Vagy majdnem soha.

Anya és apa csak nem vennének piros nyakörvet és pórázt – Georgie-nak?!

Emily lassan felnézett a szüleire, úgy tartva a nyakörvet, mintha az felbecsülhetetlen kincs volna.

Apa arcán széles mosoly terült szét. – Figyeljetek csak! Nem hallatszik valami a konyhából? Mintha valami neszt hallanék! Vagy talán a kamrából...? Valami *ugatásfélét*...?

Emily izgatottan felugrott, és már szaladt is ki a konyhába, onnan a kamrába, ahol a mosógép állt. A kamra sarkában világszép, vadonatúj kosár állt. Emily mellé térdelt, közben izgalmában alig jutott lélegzethez. A kosár puha takaróval volt kibélelve, és a takaró sarkában aranyszínű szőrösömó bújt meg. Emily csak nézte, nézte, a kiskutya pedig olyan nagyot sóhajtott, hogy egész teste beleremegett, aztán fél szemét kinyitotta, és felpislantott Emilyre. Érdekesnek találhatta, amit látott, mert kinyitotta a másik szemét is, és aztán a pici kutya megfordult, és felállt.

Óriásit ásított, kinyújtotta rózsaszín nyelvét és tűhegyes kis fehér fogait, aztán a kosárban Emily felé totyogott. A kislány és a kiskutya valósággal összedugták az orrukat. A kiskutya félve megbillentette a farkát, aztán megnyalta Emily arcát, és reménykedve nézett fel rá. Talán számíthat egy kis becézgetésre. Unalmas volt ebben a kosárban kuporogni!

– Nahát... – Emily óvatosan odanyújtotta a kezét, hogy a kiskutya megszaglászhatja. Borzasztóan szeretne volna felemelni, de nem merte. Lehet,

hogy a kiskutya megijedne. Hátranézett: apukája mosolyogva támaszkodott az ajtónak.

– Jól van, Emily. Csak szép lassan. Figyelj csak!
– Azzal ő is a kosár mellé guggolt. – Simogasd egy kicsit! Itt, a füle mögött, aztán amikor ehhez hozzá-
szokott, felveheted.

– Igazán az enyém? – suttogta Emily. Le se tudta
venni a szemét a kiskutyáról.

– Szőröstül-bőröstül! – Apa széles mosollyal nézte
Emily elragadtatott arcát.

– *Annyira* gyönyörű! Nagyon, nagyon szépen kö-
szönöm! Azt hittem, nem vettétek észre, mennyire
szeretnék egy kiskutyát.

– Nehéz lett volna *nem* észrevenni! – nevetett fel
az apukája. – Jó sok célzást potyogtattál el. Szinte
minden mondatban előfordult a *kutya* szó.

– Ez egy arany labrador, ugye? *Annyira* gyönyörű!
Te vagy a világon a legeslegszebb kutya! – sut-
togta Emily, és egyik ujjával csiklandozni kezdte

a kiskutya füle tövét. Olyan puha volt a füle, akár a bársony. A kutyus elragadtatottan hunyta le a szemét. Emily eltalálta a legjobb csikizőpontot, mire a kutyus egyik hátsó lába megmozdult.

Emily aggódalmasan nézett fel apjára. – Valami rosszat csináltam? Miért tesz így a lábával?

– Semmi baj. Némelyik kutya így szokott csinálni. Az én Kócos kutyam is így tett, valahányszor megvakargattam a füle tövét. Ezzel csak azt jelzi, hogy jólesik neki a vakargatás, és még kér. Igaz, kutyus? És igen, valóban arany labrador – tette hozzá Emily apukája, és ő is megsimogatta a kiskutyát. – Nyolc-hetes. – Azzal rámosolygott Emilyre, aki képtelen volt levenni a szemét a kiskutyáról, és tovább simogatta. – Szóval tetszik?

– Gyönyörű! – Emily legszívesebben felugrott volna, hogy apja nyakába vesse magát, de nem akarta efféle hirtelen mozdulattal megijeszteni a kiskutyát.

– Jól van. Nos, miért nem veszed fel? Vigyázz, óvatosan! Tartsd a fenekénél, hogy kényelmesen érezze magát.

Emily óvatosan bebugyolálta köntösébe a kiskutyát, aki nagy kíváncsian mindjárt bele is kapaszkodott kis gazdájába.

– Vidd be a konyhába – javasolja Apa –, hadd nézzen körül! Tegnap este hoztam haza, és azóta itt rejtegetem. Fokozatosan meg kell ismerkednie a házzal. Egyszerre csak egy helyiséggel. Egyelőre itt és a konyhában fogjuk tartani.

Emily nagyon-nagyon óvatosan felállt, és a kiskutyával a vállán lassan a konyhába ballagott. A kutya fényes fekete szemeivel kíváncsian szemlélődött.

Anya és Jack a konyhaasztalnál ültek, Jack épp egy nagy tálka müzslivel birkózott. Amikor megpillantotta Emilyt, a szeme nagyra nyílt, és egy kanál tej csorgott ki a szájából.

– Kiskutya! – álmélkodott.

– Igen – bólintott anyukája. – Emily kapta karácsonyra, de biztosan megengedi, hogy te is játssz vele.

Jack izgalmában ugrálni kezdett a széken. – Kutya! Kutya, kutya, kutya, kiskutya!

– Vigyázz! – húzta el előle a tálkát az anyukája. – Nyugalom, Jack! – Egy szalvétát nyújtott oda neki, de Jack ügyet sem vetett rá, annyira lekötötte a kiskutya látványa.

– Én miért nem kapok kiskutyát? Miért csak Emily kap? – kérdezte duzzogva.

– Te még kicsi vagy ahhoz, hogy saját kutyád legyen, bogaram – magyarázta az anyukája. – A Téliapó hozott neked távirányítós vonatot.

Jacket ez sem vigasztalta meg. – Inkább kiskutyát kérek! – motyogta.

Emily a szék legszélére telepedett, ölében a kutyával. – Annyira aranyos! – suttogta. – El se hiszem, hogy igazi kutyát kaptam! – Aztán hirtelen felegyenesedett, szorosan átölelve kis kedvencét, hogy le ne pottyanjon. – És az a hirdetés a tévében...? – kérdezte aggodalmasan. – Már elküldtem a karácsonyi levelet, mire megláttam. Az volt benne, hogy nem szabad kutyát ajándékozni karácsonyra.

Emily szülei összenéztek. – Így igaz, Emily – mondta az anyukája. – Sokan azt gondolják, milyen jó ajándék is egy aranyos kiskutya, aztán mikor meg-nő, már fárasztja őket a vele járó sok vesződség.

– Mert bizony sokat kell törődni egy kutyával, Emily, és nagy felelősséget jelent! – mondta Emily apukája.

Emily komolyan bólint. Ő nagyon-nagyon felelősségteljes lesz!

– De mi mindenképpen szerettünk volna neked kutyát ajándékozni – vette át a szót anya. – Már kapcsolatba léptünk kutyatenyésztőkkel, és vártuk, mikor jön világra a legközelebbi alom. Ez a kicsi épp idejében érkezett, hogy ő legyen a tökéletes karácsonyi ajándék.

Emily alig nyúlt a karácsonyi ebédhez. Minduntalan felugrott az asztaltól, hogy megnézzze a kiskutyát. Ő is kap néhány falatot a pulykából, meg egy kis sárgarépát, de a karácsonyi pudingból nem kaphat, azt mondta Emily apukája.

– És az asztalnál nem etetheted, Emily. Nem akarjuk, hogy felugráljon, és ételt csórjon! – mondta anya,

azzal felállt, és leszedte az edényt. – Gondolkodtál már azon, hogy mi legyen a neve? – kérdezte, miközben a mosogatóhoz lépett.

Emily elgondolkodva nézte a kiskutyát, aki éppen egy darabka csomagolópapírral játszadozott, és közben morgott. – Azt hiszem, Samnek fogom hívni – határozta el végül.

– Jól illik hozzá – bólintott apa. – Nem kell utána kurjongatnunk a parkban, hogy „Gömböcke! Ide gyere!”

Emily kuncogott. – Miért, apa, a Gömböcke is aranyos név – mondta, miközben letérdelt a kiskutya mellé. – Mit szólnál, ha Gömböckének hívnálak?

A kiskutya felmordult, és Emilyre köpött egy darabka papírt.

– Értem – nevetett Emily. – Nem tetszik a Gömböcke! Akkor legyél Sam! – Azzal előrehajolt, állát a kezére fektette, és nézte, amint a kis állat a lába körül szaglászik. Azután Sam felmászott Emily lábára,

reménykedve felnézett rá, egyik mancsát a levegőben tartva. Emily kuncogott – Szia, Sam! – mondta, és lenyúlt érte.

Sam boldogan felsóhajtott, és addig mászkált ide-oda Emily ölében, amíg kényelmes helyet nem talált. Kényelmesen elhelyezkedett, és a következő pillanatban már aludt is.

Emily gyönyörködve nézte, amint a kutya kicsi teste álmában meg-megrándul. Még most sem hitte el, hogy ez a kiskutya igazán az övé! Ennél boldogabb már nem is lehetne.

Emily még soha ilyen remek ajándékot
nem kapott, mint ezen a karácsonyon.

Egy igazi arany labrador kiskutyát!

Csak azt sajnálja, hogy az iskolába nem viheti
magával. Egy délután nagy baj történik:

Samet ellopják a kertből!

Emily nagyon szomorú, de elhatározza,
hogy visszaszerzi a kutyáját – csak az a kérdés,
hogyan fogjon hozzá?

Sophy Williams
illusztrációival

Hatéves kortól ajánljuk!

1 499 Ft

ISBN 978 963 245 105 3

9 789632 451053

 Könyvmolyképző Kiadó